

Στέφανος Πράσσο

Με εννιά νεκρούς εργάτες και δεκάδες σακατεμένους «θεμελίωσε» ο «αρχιμάστορας» το Φράγμα Πολυφύτου και τη Γέφυρα Σερβίων

Σαν σήμερα, στις **6 Νοεμβρίου του 1976 εγκαινιάστηκε η Υψηλή Γέφυρα των Σερβίων**. Η Γέφυρα, μήκους 1372 μέτρων και πλάτους 13 ήταν η μεγαλύτερη, για τότε και για πολλά ακόμα χρόνια στην Ελλάδα και στα Βαλκάνια αλλά και από τις μεγαλύτερες στην Ευρώπη. Η τεράστια αυτή γέφυρα έγινε για να ενώσει τις δυο όχθες της νεοδημιούργητης τότε τεχνητής λίμνης Πολυφύτου. Την πλευρά της Κοζάνης με την πλευρά των Σερβίων και στοίχισε 320 εκατομμύρια δραχμές. Ήταν μέρος ενός συνολικού έργου που αποτελούνταν από το Υδροηλεκτρικό φράγμα Πολυφύτου, τη λίμνη και τον Υδροηλεκτρικό Σταθμό (ΥΗΣ Πολυφύτου) παραγωγής Ενέργειας ισχύος 375 MW.

Τα εγκαίνια έγιναν με «τυμπανοκρουσίες» από τους τότε Υπουργούς Δημοσίων έργων Χριστόφορο Στράτο και Βορείου Ελλάδας **Νικόλαο Μάρτη** της Κυβέρνησης Κωνσταντίνου Καραμανλή.

Στον μακροσκελέστατο λόγο του ο Υπουργός και βιομήχανος (Πειραϊκή Πατραϊκή για όσους δε θυμούνται), **Χριστόφορος Στράτος**, αφού εξήρε τις τεχνικές ικανότητες της Ελληνικής Βιομηχανίας και έδωσε όλα τα τεχνικά στοιχεία του έργου αναλώθηκε κυρίως στα εγκώμια της Κυβέρνησης Καραμανλή που «παρά την οικονομική στενότητα της Χώρας κατάφερε και έφερε εις πέρας αυτό αλλά και πολλά άλλα έργα».

Ξέχασε όμως, προφανώς εσκεμμένα, ο κ. Υπουργός να αναφέρει έστω και μια λέξη για τους πραγματικούς δημιουργούς αυτών των έργων που δεν ήταν άλλοι από τους εργάτες και του τεχνίτες που δούλεψαν εκεί, τα μέλη της εργατικής τάξης που με τον δικό τους ιδρώτα και (στην κυριολεξία) το αίμα τους, «θεμελίωσαν» και κατασκεύασαν αυτά και όλα τα άλλα έργα.

«Ποιος έχτισε τη Θήβα την εφτάπυλη;

Στα βιβλία δε βρίσκεις παρά των βασιλιάδων τα ονόματα.

Οι βασιλιάδες κουβαλήσαν τ' αγκωνάρια;

Και τη χιλιοκαταστρεμμένη Βαβυλώνα,
ποιος την ξανάχτισε τόσες φορές;

Σε τι χαμόσιπα της Λίμας της χρυσόλαμπρης ζούσαν οι οικοδόμοι;

Τη νύχτα που το Σινικό Τείχος αποτελειώσαν, πού πήγανε οι χτίστες;

Η μεγάλη Ρώμη είναι γεμάτη ασίδες θριάμβου. Ποιος τις έστησε;

Πάνω σε ποιούς θριαμβεύσανε οι Καίσαρες;

Το Βυζάντιο το χιλιοτραγουδισμένο μόνο παλάτια είχε για τους κατοίκους του;
.....»

Ερωτήσεις ενός εργάτη που διαβάζει. Bertold Brecht. Απόδοση ποιήματος Μάριος Πλωρίτης

Δεν του περίσσεψε του κυρίου Υπουργού ούτε μια λέξη για να συλλυπηθεί έστω τους συγγενείς των εννιά εργατών που έχασαν τη ζωή τους, σφαγιασμένοι κανονικά από τη Χούντα και την εργοδοσία αφού δεν υπήρξαν ούτε τα στοιχειώδη μέτρα ασφάλειας. Δεν είπε ούτε μια κουβέντα στους συγγενείς, που ακόμα έψαχναν στο βούρκο της λίμνης να βρουν τα πτώματα των τριών εργατών που τόσο άδικα έπνιξε η ίδια η εργοδοσία. Ούτε λόγος φυσικά για τους δεκάδες ακρωτηριασμένους και σακατεμένους εργάτες που θα περνούσαν όλη την υπόλοιπη ζωή τους στον πόνο και στη στέρηση.

Η ζωή των εργατών μικρή αξία είχε για τον Βιομήχανο υπουργό κ. Στράτο και την Κυβέρνησή του, όσο είχε και για την προηγούμενη «εθνοσωτήριον Εθνικήν Κυβέρνησιν» της Χούντας και τους παρατρεχάμενους βουλευτές και άλλους επισήμους που βρέθηκαν στα εγκαίνια.

Όμως η αλήθεια που δεν μπορεί να κρυφτεί αιώνια είναι ότι στο συγκεκριμένο σύμπλεγμα έργων θυσιάστηκαν από την εργοδοσία και τις κυβερνήσεις της εννέα εργάτες και τραυματίστηκαν πάνω από τριάντα. (*1) Πολλοί από αυτούς ακρωτηριάστηκαν ή έμειναν παράλυτοι για την υπόλοιπη ζωή τους. Θυσιάστηκαν για να θεμελιωθεί όχι μόνο η Γέφυρα και

το Φράγμα αλλά ή ίδια η καπιταλιστική ανάπτυξη στη χώρα μας.

Το φράγμα Πολυφύτου

Οι εργασίες στο φράγμα άρχισαν ακόμα από το 1969 οπότε νωρίς-νωρίς (15 Φεβρουαρίου 1969) είχαμε ήδη και τον πρώτο νεκρό εργάτη! Νεκρός ο **Βασιλαγιώργος Ευάγγελος**, εργαζόμενος στην εταιρεία «ΓΕΩΠΡΕΥΝΑ». Η συγκεκριμένη Αθηναϊκή εταιρεία πραγματοποιούσε γεωτρήσεις μεταξύ των χωριών Ίμερα και Πολυφύτου τα οποία βρίσκονται εκατέρωθεν του ποταμού Αλιάκμονα. Οι υπεύθυνοι της εταιρείας για να συντομεύσουν τις μετακινήσεις ανάμεσα στο ποτάμι **κατασκεύασαν ένα αυτοσχέδιο τελεφερίκ με ένα βαγονέτο που το έβαλαν πάνω σε ένα συρματόσχοινο το οποίο ήταν δεμένο σε δύο πλατάνια**. Ο ένας πλάτανος από την πλευρά του Πολυφύτου και ο άλλος από την πλευρά των Ίμερων. Και δεν τους έφτανε να μεταφέρουν μόνο εργαλεία με αυτή την πρωτόγονη και ανασφαλή κατασκευή αλλά μετέφεραν και τους εργάτες. Ο άτυχος εργαζόμενος προσπάθησε να αναρριχηθεί από το συρματόσχοινο όταν το βαγονέτο είχε κατακλυστεί από νερά αλλά αυτό ήταν αδύνατο γι' αυτό και έπεσε στα ορμητικά νερά του Αλιάκμονα όπου βρήκε τραγικό θάνατο.

Οι υπεύθυνοι της Εταιρείας καταδικάστηκαν πρωτόδικα σε οχτώ μήνες φυλάκιση **«εξαγοράσιμη προς 200 μεταλλικές ημερησίως»**. Ασκήθηκε έφεση το πιο πιθανό να αθωώθηκαν όπως συνήθως συμβαίνει σ αυτές τις περιπτώσεις!

Το δεύτερο θύμα της εγκληματικής «αμέλειας» της εργοδοσίας ήταν ο **Μύρος Γεώργιος** του Νικολάου αγνώστων λοιπών στοιχείων που σκοτώθηκε στις 29 Ιουλίου του 1971.

Το θύμα καταπλάκώθηκε από βράχους όταν κατάπεσε η οροφή της σήραγγας στην οποία δούλευε. «Μικρή» λεπτομέρεια: **Ενώ η διάνοιξη της σήραγγας είχε προχωρήσει σε βάθος δέκα μέτρων δεν είχαν τοποθετηθεί καθόλου υποστυλώματα!!!** Στο κατηγορητήριο αναφέρεται ρητά ότι *«ο υπεύθυνος μηχανικός του εργοταξίου δεν μερίμνησε, σε απόσταση 10 μέτρων, να τοποθετήσει υποστυλώματα και ήλους επί των τοιχωμάτων για να μην κατακρημνίζονται οι εκ των χωμάτων και λίθων όγκοι»*. **Κι όμως το δικαστήριο αποφάσισε ότι ήταν αθώος....**

Η θεμελίωση του Φράγματος από τον Παττακό και ο «εντιμότατος» στρατηγός Βασίλειος Καρδαμάκης

Δηλαδή πριν ακόμα θέσει ο «παρανοϊκός με το μυστρί» το «θεμέλιο λίθο», στο φράγμα «B.

Καρδαμάκη» όπως ονομάστηκε, είχαν σκοτωθεί ήδη δυο εργάτες! Δύο νέοι άνθρωποι. Δυο μήνες μετά τον τραγικό θάνατο του εργάτη Μύρου Γεώργιου, την 1η Οκτωβρίου του 1971, έγινε η θεμελίωση του φράγματος από τον αντιπρόεδρο της χουντικής Κυβέρνησης **Στυλιανό Παττακό**.

Ο Παττακός συνοδεύονταν από τον έτερο αντιπρόεδρο **Σπύρο Μαρκεζίνη**, τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας **Γ. Πεζόπουλο** και από τρεις υφυπουργούς μεταξύ αυτών και ο συντοπίτης μας χουντικός υφυπουργός Κ.Δ Μακεδονίας **Νικόλαος Γκαντώνας**. Στη θεμελίωση επίσης παραβρέθηκαν οι πρεσβευτές της Γαλλίας και της Ελβετίας, διοικητές οργανισμών, ο μητροπολίτης Κοζάνης, ο Δήμαρχος Σερβίων Λαδιάς και Κοζάνης Πολυζούλης. Τον «πανηγυρικό της ημέρας» εκφώνησε ο Υπουργός Πεζόπουλος και μετά έδωσε τον λόγο στον **Παττακό**.

Φυσικά ούτε αυτοί, ούτε κανένας άλλος από τους ομιλητές που ακολούθησαν δεν ανέφερε ούτε κουβέντα για τους δυο σκοτωμένους εργάτες και γενικότερα για τη συμβολή των εργατών στα έργα που βρίσκονταν υπό κατασκευή.

Παραβρέθηκαν όμως και εκπρόσωποι του ελληνικού και ξένου κεφαλαίου μέσω των εταιρειών που δραστηριοποιούνταν στα εν λόγω έργα όπως και ο εντεταλμένος διευθυντής της Γαλλικής εταιρείας «**ALSTHOM**», που προμήθευε τον ηλεκτρομηχανολογικό εξοπλισμό, **κ. Φεράν** ο οποίος μάλιστα εκφώνησε και «πύρινο λόγο».

Στο λόγο του ο κύριος Φεράν εκτός των άλλων ανέφερε για την καθοριστική συμβολή του Γαλλικού Κεφαλαίου στον εξηλεκτρισμό της Ελλάδας λέγοντας χαρακτηριστικά ότι: «**Σε κάθε τρία KW ηλεκτρικής ισχύος που εγκαθίστανται στην Ελλάδα τα δύο είναι από Γαλλικές εταιρείες**». Και δεν είχε άδικο, οι Γαλλικές εταιρείες και κυρίως η «ALSTHOM» ήταν παντού παρούσες. Στο Φράγμα Πολυφύτου στο Αλιβέρι, στο Λαύριο, αλλά κυρίως στην Πτολεμαΐδα που τότε ξεκινούσαν στα γεμάτα τα ορυχεία και οι λιγνιτικοί σταθμοί (ΑΗΣ).

Επίσης ο κύριος **Φεράν προέβλεψε πως η Ελλάδα θα χρειαστεί πολύ ρεύμα λόγω της ραγδαίας εκβιομηχάνισης και πως οι ενεργειακοί πόροι της Χώρας δεν αρκούν για αυτό χρειάζεται να κατασκευαστούν πυρηνικοί σταθμοί που θα δίνουν άφθονο ρεύμα**. Προσφέρθηκε μάλιστα να αναλάβει αυτός και η εταιρεία του να τους κατασκευάσει φέρνοντας την τεχνογνωσία από τη Γαλλία που ήδη είχε μακρά πείρα σ αυτόν τον τομέα.

Και τέλος «συγκινημένος» όπως δήλωσε ο κ Φεράν, αναφέρθηκε στον φίλο του εκλιπόντα Διοικητή της ΔΕΗ, Στρατηγό Β. Καρδαμάκη:

«**Η τελετή αυτή είναι λίαν συγκινητική διότι μας φέρει εις την μνήμη το όνομα του μεγάλου στρατηγού Βασίλειου Καρδαμάκη του οποίου είχα την ευκαιρία προσωπικώς να εκτιμήσω, τας εξαιρετικώς ανθρωπίνας ιδιότητες ως και τα σχέδιά του δια τον εξηλεκτρισμόν της Χώρας.**»

Το φράγμα, όπως προαναφέραμε, αντί να πάρει τα ονόματα των αδικοχαμένων εργατών που έχασαν εκεί τη ζωή τους, πήρε το όνομα του εκλιπόντος πρώην διοικητού της ΔΕΗ, στρατηγού Βασίλειου Καρδαμάκη ο οποίος πέθανε τέσσερις μήνες πριν την θεμελίωση (4/6/1971), από καρδιακή προσβολή στο Ουλφ της Γερμανίας, κατά τη διάρκεια «υπηρεσιακού» ταξιδιού.

Ποιος ήταν όμως ο Β. Καρδαμάκης; Έλληνας στρατιωτικός, γεννήθηκε στο Ναύπλιο το 1900 και διετέλεσε αρχηγός ΓΕΣ από το 1959 έως το 1962 όπου εξαναγκάστηκε σε

παραίτηση γιατί κατηγόρησε στελέχη της Ένωσης Κέντρου ως «αντεθνικά δρώντες». Ο **Γεώργιος Παπανδρέου** σε μια θυελλώδη συνεδρίαση της Βουλής ανέφερε οργισμένος:

«Ποίος είσαι συ, στρατηγέ Καρδαμάκη, ανάξιε ηγέτα του στρατεύματος; (Φωναί εκ της Ενώσεως Κέντρου: Ανάξιος, ανάξιος). Ανάξιε ηγέτα του στρατεύματος, ο οποίος δύνασαι να συκοφαντής τους ηγέτας, τους πολιτικούς ηγέτας της Ενώσεως Κέντρου ως αντεθνικούς...»

Όμως άμεση ήταν η αντίδραση του αντιπροέδρου της Κυβέρνησης **Παναγιώτη Κανελλόπουλου**:

«[...] Ο αρχηγός του ΓΕΣ Καρδαμάκης είναι εντιμότατος, γενναίος και εξαιρετός αξιωματικός τον οποίον ουδείς έχει το δικαίωμα να προσβάλλη.»

«Γεναιότατος» πράγματι ο **Καρδαμάκης**, ήταν αυτός που έκανε το πρώτο προξενικό, την Άνοιξη του 1963, της συνωμοτικής ομάδας των συνταγματάρχων με την Αμερικάνικη Κυβέρνηση μέσω του στρατιωτικού ακόλουθου της Αμερικάνικης Πρεσβείας συνταγματάρχη **Μπάλντρι**. Ο στρατηγός Καρδαμάκης ανέφερε ονομαστικά τους «αληθινά πατριώτες» αξιωματικούς που ηγούνταν της συνωμοσίας και ήταν ο αντισυνταγματάρχης Γεώργιος Παπαδόπουλος, ο συνταγματάρχης Αλέξανδρος Χατζηπέτρος και ο ταξίαρχος Οδυσσέας Αγγελής!!!

Η κυβέρνηση Κένεντι δεν συμφώνησε **εκείνη τη χρονική στιγμή** για την επιβολή μιας δικτατορίας στην Ελλάδα αλλά φρόντισε να προωθήσει τους επίδοξους πραξικοπηματίες σε «θέσεις κλειδιά» του στρατεύματος! Στις παραμονές του πραξικοπήματος της 21ης Απριλίου 1967 οι προαναφερθέντες τρεις στρατιωτικοί της συνωμοτικής ομάδας έχουν προωθηθεί σε καίριες θέσεις. Ο Γ. Παπαδόπουλος έχει διοριστεί στο Γ' Επιτελικό Γραφείο του ΓΕΣ. Ο Αγγελής είναι υπαρχηγός ΓΕΕΘΑ και ο Χατζηπέτρος είναι διοικητής της βάσης δοκιμών πυραύλων του ΝΑΤΟ στην Κρήτη. Άρα το προξενικό του Καρδαμάκη πέτυχε και οι Αμερικάνοι ήταν σε πλήρη γνώση και συνεννόηση με τη Χούντα των Συνταγματάρχων που τελικά αποδείχτηκαν «πιο ικανοί» από τους στρατηγούς.

Τέλος το όνομα του «γενναίου πατριώτη», «εξαιρετού» και προπαντός «**εντιμότατου**» **τέως αρχηγού ΓΕΣ και τέως διοικητού της ΔΕΗ, στρατηγού Βασιλείου Καρδαμάκη,**

το συναντάμε στα μέσα του 1977 σε έρευνα που έκανε για τα σκάνδαλα της επταετίας ο εφέτης κ. Λογοθέτης.

Στην έρευνα αυτή αποκαλύφτηκε ένα από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα που έγινε κατά τη διάρκεια της Χούντας. **Συγκεκριμένα:**

«αποδεικνύεται ότι ο χουντικός διοικητής της ΔΕΗ στρατηγός Καρδαμάκης υπέγραψε κατά τη διάρκεια της θητείας του σκανδαλώδεις συμβάσεις με τη Γαλλική εταιρεία «ALSTHOM» οι οποίες ζημίωσαν το Ελληνικό δημόσιο κατά 1.350.000 δραχμές.»

«Ο Καρδαμάκης υπέγραψε, πέρα από κάθε κανονισμό, με τη Γαλλική εταιρεία «ALSTHOM», την κατασκευή των τριών ατμοηλεκτρικών μονάδων της Μεγαλόπολης, μιας του Αλιβερίου, της Πτολεμαΐδας, του Λαυρίου, τριών του Πολυφύτου και δυο της Καρδιάς. Η ανάθεση των έργων έγινε παρά το γεγονός ότι η Γαλλική εταιρεία σε δυο περιπτώσεις ανακηρύχτηκε τρίτος μειοδότης ενώ σε όλες τις άλλες περιπτώσεις δεν έγινε καν μειοδοτικός διαγωνισμός».

Με το πόρισμα του κ. Λογοθέτη ζητείται η δίωξη των κληρονόμων του Καρδαμάκη.....

Έτσι ο στρατηγός Καρδαμάκης «τίμησε» πρώτα απ όλα τη Χουντική Κυβέρνηση, όλα τα μέλη της οποίας εμπλέκονται σε σκάνδαλα (*2), παρά του αντιθέτου, που υποστηρίζουν ακόμα και σήμερα οι νοσταλγοί της «επάρατου». Και δεύτερον «τίμησε υπέρ του δέοντος» την Ελληνογαλλική φιλία. Δεν είναι τυχαίο ότι κατά τη θεμελίωση του φράγματος ο εκπρόσωπος της «ALSTHOM» ανάλωσε τη μισή του ομιλία για να εκθειάσει τα προσόντα του στρατηγού. Πιθανά αν ζούσε λίγο ακόμα ο Καρδαμάκης να μας φύτευαν, μαζί με τον φίλο του Φεράν, και μερικούς πυρηνικούς αντιδραστήρες ανεβάζοντας έτσι κατακόρυφα και τις «αποταμιεύσεις» στις ατομικές τους περιουσίες....

Και η σφαγή της εργατιάς συνεχίζεται

Στις 8 Νοεμβρίου 1973 σκοτώνεται ο **Χρυσάφοπος Ιωάννης**, 24 ετών εκ Μαράθου Ευρυτανίας, βοηθός τεχνίτη. Το δυστύχημα έγινε στο Φράγμα όπου το Θύμα εργαζόταν στο Συνεργείο Αυτοκινήτων και σε εργασία επισκευής ελαστικού εκσφενδονίστηκε η μεταλλική ασφάλεια και τον χτύπησε στο κεφάλι. Μαζί του τραυματίστηκε σοβαρά στο πρόσωπο και ο **Βακρατσάς Κων/νος** από τη Λευκοπηγή Κοζάνης

Το μοιραίο κρις κραφτ

Στις 1 Ιουλίου του 1974 γίνεται στη λίμνη ένα πολύνεκρο εργατικό δυστύχημα όταν ανατρέπεται βάρκα που μεταφέρει 7 εργάτες. Οι 4 διασώθηκαν αλλά οι 3 πνίγηκαν χωρίς να βρεθούν ποτέ τα πτώματά τους.

Συγκεκριμένα: Τη Δευτέρα 1 Ιουλίου του 1974 και ώρα 6,30 το απόγευμα ανατράπηκε ένα «κρις κραφτ» που μετέφερε εργάτες της κοινοπραξίας «ΞΕΚΤΕ-Σκαπανεύς». Το ναυάγιο έγινε κοντά στην υπό κατασκευή υψηλή γέφυρα Σερβίων και 300 μέτρα από την ακτή στην πλευρά των Σερβίων. Μόλις αντιλήφθησαν από την ακτή το ναυάγιο έσπευσε με τη λέμβο «ΙΟΝΙΟΣ» ο πατέρας του χειριστού του μοιραίου κρις κραφτ **Στυλιανός Βλατάκης** και περισυνέλεξε τους 3 διασωθέντες, **Αθανάσιο Γερογιάννη, Ιωάννη Μακρίδη και Αντώνιο Κυριακάκη**. Ο χειριστής του κρις κραφτ **Λάμπρος Βλατάκης** βγήκε κολυμπώντας στην Ακτή.

Νεκροί είναι:

- 1) Καλίτσιος Κων/νος 60 χρονών από τα Κρανίδια που δούλευε ως φύλακας
- 2) Λαμπρόπουλος Παρασκευάς από τον Κρόκο 32 χρονών τεχνίτης ξυλοτύπων
- 3) Μπογιατζής Απόστολος από τα Γιαννιτσά 25 χρονών μονταδόρος

Διενεργήθηκαν έρευνες με ελικόπτερα, λέμβους και βατραχανθρώπους από τα ΛΟΚ αλλά δεν βρέθηκαν πουθενά τα πτώματα. Το μοιραίο κρις κραφτ βρέθηκε αλλά δεν ανασύρθηκε ποτέ. Στη δίκη οι δικηγόροι της πολιτικής αγωγής κατήγγειλαν ότι **εσκεμμένα δεν ανασύρθηκε για να μην αποδειχτεί ότι το κρις κραφτ ήταν δυο θέσεων** αφού οι κατηγορούμενοι είχαν φροντίσει να προμηθευτούν από το λιμεναρχείο Πατρών ένα έγγραφο που «πιστοποιούσε» ότι το κρις κραφτ ήταν 6 θέσεων..

Εγκληματικές είναι οι ευθύνες της εργοδοσίας αφού:

- Το συγκεκριμένο κρις κράφτ ήταν χωρητικότητας 2 ατόμων και επιβιβάστηκαν 7!!!
- Το κρις κραφτ αυτό ήταν μόνο για τα διευθυντικά στελέχη και για τη μεταφορά των εργατών υπήρχε άλλη λέμβος χωρητικότητας 25 ατόμων αλλά έβαζε νερά

όπως είπαν αργότερα

- Ο χειριστής του κρις κραφτ Λάμπρος Βλατάκης, ήταν χειριστής γερανού παρόλα αυτά επεσήμανε πως τα άτομα είναι πάρα πολλά και υπάρχει κίνδυνος αλλά ο διευθυντής της κοινοπραξία Αθανάσιος Γερογιάννης που ήταν ένας από τους 3 διασωθέντες επέμενε να μπουν
- Μέχρι τη στιγμή του ναυαγίου ο μόνος που ήξερε και οδηγούσε το μοιραίο κρις κραφτ ήταν ο Αντώνης Αλεξανδράκης μηχανικός υπεύθυνος έργου
- Ο διευθυντής της κοινοπραξία Αθανάσιος Γερογιάννης μετά τη διάσωσή του εξαφανίστηκε μαζί με τον υπεύθυνο έργου μηχανικό Αντώνη Αλεξανδράκη και αναζητούντο από την αστυνομία για να καταθέσουν. Εμφανίστηκαν στην αστυνομία μετά από δυο ημέρες και αντιμετώπισαν και οι δυο την κατηγορία της «ανθρωποκτονίας εξ αμελείας κατά συρροή»

Στη Δίκη που έγινε στις 3/12/1974 στο τριμελές πλημμελειοδικείο Κοζάνης οι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν σε διετή φυλάκιση και άσκησαν έφεση.

Λίγες ημέρες μετά το τραγικό ναυάγιο σκοτώνεται σε εργοτάξιο της ΔΕΗ, στο φράγμα ο **Χρήστος Κοντούλης** όταν πέφτει από οροφή παραπήγματος ύψους 30 μέτρων.

Στις 25 Απριλίου το 1975 σκοτώνεται ο **Βελόπουλος Δημήτριος**, ετών 28 από την Πτολεμαΐδα, χειριστής μηχανημάτων. Σκοτώθηκε στην κατασκευή της ψηλής γέφυρας Σερβίων όταν στην προσπάθειά του να φορτώσει σε φορτηγό προκατασκευασμένο καλούπι που μετέφερε με τελεφερίκ του ξέφυγε κι έπεσε πάνω στο φορτηγό και τον σκότωσε. Ο **Δημήτρης Βελόπουλος** συμμετείχε στη διάσωση των 3 από το μοιραίο κρις κραφτ.

Κοζάνη 6/11/2017

Στέφανος Πράσσο

Αφιερώνεται στη μνήμη των αδικοσκοτωμένων εργατών που έχασαν τη ζωή τους στον αγώνα για το μεροκάματο και μια πιο αξιοπρεπή ζωή.

Τα στοιχεία είναι από την ημερήσια εφημερίδα της Κοζάνης «Θάρρος» και θέλω για άλλη μια φορά να ευχαριστήσω τον εκδότη και τους εργαζόμενους της εφημερίδας που μου επέτρεψαν την πρόσβαση στα αρχεία τους.

(*1) σ.σ Τα στοιχεία αυτά δίνονται με βάση τις δημοσιεύσεις στον τοπικό τύπο. Σίγουρα όμως οι τραυματίες ίσως και οι νεκροί να είναι πολλοί περισσότεροι γιατί προφανώς με διαταγή της Χούντας δεν δίνονταν τα εργατικά ατυχήματα ούτε τα δυστυχήματα στον Τύπο. Συγκεκριμένα οι δύο πρώτοι νεκροί εργάτες δεν ανακοινώθηκαν στον Τύπο στο χρόνο του δυστυχήματος αλλά τους συναντάμε δυο χρόνια αργότερα στο δικαστικό ρεπορτάζ!

(*2) Περισσότερα για την «τιμιότητα και το ήθος» των Χουντικών αξιωματικών μπορείτε να βρείτε στο αποκαλυπτικότατο βιβλίο του Διονύση Ελευθεράτου, [«Λαμόγια στο Χακί»](#) από τις εκδόσεις «ΤΟΠΟΣ»

Πηγή: kokinokamini.blogspot.gr Μπορείτε εκεί να δείτε περισσότερα φωτογραφικά ντοκουμέντα.